

Melodrama segle dinou, avui

La història. Normandia, 1819. Jeannette, jove i plena de somnis, es casa amb un aristòcrata local que no tarda en mostrar-se com home infidel, però Jeannette segueix amb les seves conviccions humanistes. **Les formes.** Adaptar novel·les de Guy de Maupassant, romanticisme i naturalisme a frec del realisme, suposa una presa de postura. La del francès Stéphane Brizé (1966) relatant les desventures d'una noieta d'ingènua autenticitat desconcertant. L'opció del cineasta de *La ley del mercado* tiba les convencions genèriques del (melò) drama segle dinou amb les exigències narratives d'ara mateix. Usa, i potser abusa, del recurs als salts temporals, a les el·lipsis argumentals, a la càmera en mà amb teleobjectiu, a la improvisació per dotar d'una certa frescor a situacions encotillades dins el format gairebé quadrat de la pantalla (4:3), que enclaustra tant a la Jeannette com a la resta dels personatges. Clar que *El jardín de Jeannette* ('Une vie', una vida) prima el punt de vista de la noia, protagonista absoluta del film. Ni un sol pla sense ella. Habitual plantejament en Stéphane Brizé, que malgrat els encerts i els errors de

les seves criatures, al final les converteix en herois i heroïnes. És la potestat contestable de tot director amb ínfulas d'autor. Un melodrama intimista que acaba perfilant la situació de la dona a mitjans del segle dinou. Al seu haver, la candidesa geniüda de l'actriu parisenca Judith Chemia somatitzant unes emocions contraposades com si fossin pròpies. Al seu costat, l'eficiència d'un gat vell

com Jean-Pierre Darroussin. Així com la tardorenc, documentalista fotografia que il·lumina la davallada. De la música, ni me'n recordo, ni em sona. És el millor afalac que potser es pot fer a una música de pel·lícula. Simbiosi d'imatges i sons.

El fons. La família és la casa on vius i vols mantenir.

La imatge. Jeannette donant-se cops de cap contra la porta de sa casa, impotent davant l'actuació del seu interessat fill.

La frase. 'Es importante saber perdonar', que assumeix la Jeannette. Sona a sermó dominical missa de dotze. Amb tot, en boca d'una dona d'aparença fràgil, cau bé des de la dissort.

La recomanació. Cinèfiles i cinèfils amb gust literari afrancesat i atents als greuges socials de la dona.

El jardín de Jeannette

Director:
Stéphane Brizé.

Intèrprets:
Judith Chemia,
Jean-Pierre
Darroussin.

França-Bèlgica,
2016. 115'.

Funatic Lleida.